

Термін **sinc** був введений Філіпом М. Вудвордом у роботі 1952 р. "Information theory and inverse probability in telecommunication" та в книзі «Probability and Information Theory, with Applications to Radar» 1953 р.

ЛІТЕРАТУРА

1. J.J.Connor, E.F.Robertson. The number e. Переклад статті <http://www-history.mcs.st-andrews.ac.uk/history/HistTopics/e.html>
2. Maor, Eli; e: The Story of a Number.
3. Olver, Frank W. J.; Lozier, Daniel M.; Boisvert, Ronald F.; Clark, Charles W., eds. (2010), "Numerical methods", NIST Handbook of Mathematical Functions, Cambridge University Press.
4. Oxford English Dictionary, 2nd ed.: natural logarithm
5. Encyclopedic Dictionary of Mathematics 142.D
6. Jerrold E. Marsden, Alan Weinstein (1985). Calculus. Springer.
7. Sondow, Jonathan. "e". Wolfram Mathworld. Wolfram Research. Retrieved 10 May 2011.
8. O'Connor, J J; Robertson, E F. "The number e". MacTutor History of Mathematics. Howard Whitley Eves (1969). An Introduction to the History of Mathematics. Holt, Rinehart & Winston.

ПРОБЛЕМА НІГІЛІЗМУ В РОБОТАХ УКРАЇНСЬКИХ ТЕОРЕТИКІВ НАЦІОНАЛІЗМУ 20-Х РОКІВ ХХ СТОЛІТТЯ

Соколівська З., Шендеровський В.

Україна, 03056, м.Київ, пр-т Перемоги 37,

Інститут фізики НАНУ, Київ, просп. Науки, 46,

e-mail: polev.ov@ukr.net, schender@iop.kiev.ua

Мета дослідження – розкрити маловідому сторінку проблеми національного і правового нігілізму в проекції поглядів українських теоретиків націоналізму 20-х років ХХ століття та якоюсь мірою вказати на можливість використання їхніх поглядів для практичного вирішення нинішніх проблем державотворення.

Актуальність роботи полягає у необхідності вивчення історичних здобутків українських вчених на шляху державотворення, що є необхідним для кожного народу, зокрема і українського.

Українські самостійники («братчики»), до яких належав, зокрема, і Микола Міхновський, один із відомих борців за самостійність, намагалися скористатися тим фактом, що українські народні маси бажали створення власної самостійної Української держави і не хотіли озиратися ані на московську владу, ані на московські інтереси [1]. Помилкою самостійників щодо творення Української держави було те, що вони вважали ніби «...навіть обмосковлений інтелігент в процесі організації на Україні власного життя –

позбудеться свого москвофільства і діятиме так, як повинна діяти кожна національно свідома, вільна людина» [1]. М. Міхновський вперше проголосив і обґрунтував основні засади українського націоналізму, він наголошував на необхідності «однієї, єдиної, неподільної, самостійної, вільної демократичної України – республіки робочих людей» від «гір Карпатських аж по Кавказькі» [2].

До числа українських теоретиків державотворення належав також відомий історик В'ячеслав Липинський. На його думку, держави постають шляхом завоювання, зовнішнього або внутрішнього (коли завоювання виділилися з місцевого населення). У суспільстві він бачив наявність трьох джерел влади: військової, економічної та інтелектуальної. Липинський вважав, що націю можна найкраще консолідувати на основі «територіального патріотизму», тобто шляхом розбудження почуття солідарності між усіма мешканцями української землі. Україна мусить стати їх спільною Батьківщиною. Носіями українського визвольного руху мусить стати не лише інтелігенція, але також організатори хліборобства, індустрії і військової. Липинський був переконаний, що тільки класократична система відповідає вимогам державного будівництва [3].

Інший історик Дмитро Донцов у питанні державотворення стояв на засадах ідеалістичного волюнтаризму, історичного і практичного ідеалізму, надаючи нерівну роль у житті одиницям і спільній ірраціональній волі. Визначаючи поступово щораз більший вплив ідей на розвиток історії, Донцов гостро виступав проти марксизму з його історичним матеріалізмом. Його ідеологія мала великий вплив на тогочасне молоде покоління і його тези були тривалий час основою у боротьбі організації українських націоналістів [4].

Михайло Драгоманов як політичний мислитель бачив свій кінцевий ідеал у теоретичній концепції анархії, тобто у добровільній асоціації гармонійно розвинених осіб, з обмеженням до мінімуму елементом примусу у суспільному житті. На думку вченого, українці багато втратили, не зберігши своєї історичної державності [5].

Праці українських науковців початку ХХ століття щодо проблеми державотворення мали на меті утвердження Української незалежної держави. Етапи цього становлення були різними, часом драматичними. Адже держава, позбавлена засобів для впровадження певних змін, не має засобів для самозбереження. Без таких засобів їй загрожує втрата існування у критичні періоди. Законодавці зобов'язані зберегти принципи і форми державотворення, успадковані упродовж існування самого народу. Як писав провідний європейський політичний мислитель Е. Берк у своїй праці «Тривалість держави: збереження і зміни», «діючи завжди немовби у присутності предків, пам'ять про яких для нас священна, ми спромоглися стримувати дух свободи, який сам по собі веде до безладу й надмірностей...», «...шалена лютість за півгодини розвалить більше, ніж розважливість, обачність і далекоглядність можуть побудувати за сторіччя» [3].

Відомо, що нігілізм завжди на певних етапах розвитку суспільства може відіграти прогресивну роль, адже висловлює негативне ставлення до відживаючого суспільного ладу. Нігілістами частіше стають представники передової інтелігенції. У Росії і Україні нігілізм набув епідемічного поширення у 1870-х роках.

Аналізуючи нинішній стан державотворення, зокрема і в державах, які з'явилися після розпаду СРСР, можемо стверджувати, що нігілізм як форма заперечення отримав інформаційне забарвлення. Зазначимо, що явища правового нігілізму найбільш притаманні державам з авторитарним і тоталітарним режимами. Виникнення та прояв правового нігілізму в Україні зараз можна пов'язувати найперше з тим, що наша держава є досить молодою, а суспільство перебуває на перехідному етапі від радянського (де нехтували права і свободи людини, використовували залякування і репресії) до сучасного проєвропейського.

Висновок. На нинішньому етапі розвитку нашої державності на правову складову у суспільстві негативно впливає інформаційна агресія, спрямована на правову культуру і авторитет державної влади. Намагання змінити все у державобудуванні у правовому полі неминуче призведе до краху, до охлократії. Зрозуміло, що зміни у державотворенні мусять бути, але треба зберегти основи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Млиновецький Р. Історія українського народу (нариси з політичної історії). Мюнхен, 1953. 643 с.
2. Мірчук П., Міхновський М. Апостол української державності. Лондон, 1960. 136 с.
3. Берк Е. Консерватизм. Антологія. Київ: Смолоскип. 2008. С. 510-528.
4. Донцов Д. Націоналізм. Київ: ФОП Стебляк. 2011. 256 с.
5. Кубійович В. Енциклопедія українознавства. Мюнхен-Нью-Йорк: Молоде життя. Т. 2, 1955. С.589-591.

ВКЛАД АКАДЕМІЇ НАУК У ПОДОЛАННЯ НАСЛІДКІВ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

Станкова М.

*ДУ «Інститут досліджень науково-технічного
потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва», м.Київ, б-р Шевченка 60
e-mail:0936600528@ukr.net*

Актуальність проблеми: вибух четвертого енергоблоку на Чорнобильській АЕС 26 квітня 1986 р. став одним із каталізаторів національно-визвольного руху. Найбільша в історії людства техногенна катастрофа сталася в Україні неподалік від Києва. Задумуючись над цим